

Mette Frederiksens tale ved Socialdemokratiets kongres

Taler

Mette Frederiksen
Formand for
Socialdemokratiet og
Statsminister

Dato

14. september 2024

Sted

Aalborg Kongres & Kultur
Center

Kære kongres. Kære partifæller. Kære alle jer, der lytter med hjemmefra.

Vores socialdemokratiske arbejde handler grundlæggende om tre ting.

Vi vil finde svarene på menneskers udfordringer, som de er flest.

Vi vil gå op imod uretfærdigheder.

Og vi vil samarbejde, samle og tage ansvar.

Et liv med mange muligheder er det, de fleste mennesker drømmer om. Og det er det liv, alle mennesker har krav på. Derfor er det vores vigtigste opgave; flere muligheder til flere. I gennem hele livet.

For jer, der stadig er udenfor.

For jer unge, der drømmer om mere – og jer gamle, der mere end noget andet bare vil være trygge.

For dig, der har for langt til lægen. Og for dig, der savner livet i vores fjorde.

Og det er faktisk lige præcis dig, det handler om for os. Dig og dit liv. Og din nabo. Og ham på bænken.

Når du stemmer på os, så forventer du at få noget igen.

En bedre folkeskole til dine børn. En højere ældrecheck. Social retfærdighed.

Eller også er det lidt mere grundlæggende? Du stemmer på os, fordi du stoler på os.

Ved det seneste folketingsvalg fik Socialdemokratiet det bedste valg i mere end 20 år. Det var en stor tillidserklæring. Og en stor sejr.

Jeg tror, mange gerne ville sige tak for den måde, vi håndterede corona-pandemien på.

Men også vores budskab; et trygt Danmark i usikre tider. Ja, det samlede mange danskere.

Før valget sagde vi, at vi ville prøve at danne en bred regering.

Også det budskab var der mange af jer danskere, der godt kunne li'.

Lige indtil den blev en realitet.

Det er vores eget ansvar at prøve at rette op på det. En start er at være ærlig om, at vi er en lidt mærkelig blanding. Men det er der omvendt så meget, der er, som I danskere godt kan li'.

Dyrlægens natmad, for at nævne et eksempel.

Sokker i sandaler et andet.

Og jeg tænker, at madanmeldere vil mene, at den danske rejecocktail er en sammenblanding, som højere magter egentlig havde adskilt.

Eller... (peger mod den nye frisure) Medina møder Bundesligaen.

Men alt det fungerer jo alligevel.

Så ja, det er en uvant – regering.

Politiske modstandere.

Der er meget, der skiller os i vores syn på politik.

Men der er så mange, der gerne vil splitte. Til højre. Til venstre.

Og i en mere og mere urolig verden, så er det vel egentlig meget godt, at gamle fjender har sænket våbnene og nu er forenet i ønsket om og viljen til at gøre Danmark til et bedre land at leve i.

Og derfor: Tak til dig Troels. Tak til dig Lars.

Jeg er glad for vores samarbejde. For vores regering.

Og for de resultater, vi er med til at skabe.

Det går godt for beskæftigelsen. Arbejdsløsheden er lav. De fleste er stolte af Danmarks vigtige rolle i forhold til Ukraine. Og mange er glade for vores beslutninger om alt fra en mere praktisk folkeskole, til flere abortrettigheder til den historiske grønne trepart indgået lige før sommer.

Der er også beslutninger, mange har været uenige i. Og målingerne taler deres klare sprog. Vi har ikke den opbakning, vi gerne vil have som regering.

I juni skrev vi socialdemokrater ovenikøbet historie på en træls måde. Vi genvandt vores tre mandater i Europa-Parlamentet, men gik som parti tilbage. Markant.

Jeg tror, der er lige så mange forklaringer på frafaldne socialdemokrater, som der er nedgang i målingerne.

Nogle er uenige med os. Politisk. Og både ansvaret og de mange skrivelser om alle mulige internationale poster har slidt.

Det får mig til at tænke på, at jeg blev lidt nervøs, da jeg var til OL. Og fik at vide, at præsidenten for den olympiske komite gik på pension? Jeg var egentlig bare til håndboldkamp, men tænk hvis det blev set som en jobsamtale.

Nogle kan ikke li', at vi er gået i regering med Venstre og Moderaterne.

Og nogle kunne bare bedre li' den rene vare fra dengang, Socialdemokratiet var alene i regering. Der kunne vi altid være klare i spyttet. Den rene socialdemokratiske holdning stod klart. Så forhandlede vi med andre partier. Kompromiser blev skabt. Men alle kunne se processen fra start til slut.

Nu er det omvendt. Nu forhandler vi med Venstre og Moderaterne bag lukkede døre. Lægger arm.

Bølgerne kan gå højt, fordi vi nogle gange er meget uenige. Og til sidst fremlægger vi så det kompromis, vi er blevet enige om.

Det giver mindre identitet.

Og tager vi farve fra de to andre?

Jeg kender alle spørgsmålene og kritikken. Og jeg vil svare på det hele. Eller i hvert fald det meste. Her i dag.

I år holder jeg min 10. kongrestale.

Jeg vil i morgen bede alle jer her i salen om opbakning til at fortsætte mit politiske arbejde. Ligesom jeg ved næste folketingsvalg vil bede om danskernes tillid til fortsat at stå i spidsen for vores elskede Danmark.

Og min politiske vision. Og Socialdemokratiets politiske program. Det vi drømmer om. Det vi vil. Ja, det er grundlæggende det samme, som det altid har været.

Der er nogle prioriteter, der er anderledes. Fordi verden har forandret sig. Og når verden forandrer sig, så står vi socialdemokrater selvfølgelig ikke stille.

* * *

Derfor, kære kongres.

Tillad mig at ta' jer med tilbage til da jeg blev formand og fik opbakning til en

ny retning for Socialdemokratiet.

Vi valgte en mere klassisk vej. Flere penge til velfærd. Arne-pensionen blev opfundet. Vi indledte et opgør med Blackstone i København. Og satte os for at beskytte udsatte børn bedre.

Lønmodtager-rettighederne kom igen i centrum.

Vi begyndte at udfordre centraliseringen af vores land. Nærpolitistationer blev oprettet, uddannelser blev udflyttet. Vi beviste, at udviklingen også kan gå den anden vej.

Og vi flyttede os, når det gælder en stram udlændingepolitik.

Ikke fordi, vi ikke er humanister og ønsker at hjælpe alle mennesker. Men fordi integrationsproblemerne er blevet alt for voldsomme.

Derfor er antallet af udlændinge, der kommer hertil, ikke ligegyldigt.

Vi turde sige højt, at det er helt almindelige mennesker og ikke mindst de dårligst stillede i vores samfund, der betaler prisen for den forkerte udlændingepolitik.

Og danskerne fandt ud af, at vi ikke var taktiske. Vi mente det. Vi mener det!

Og mange gamle socialdemokrater, der i frustration havde forladt os, fordi vi virkede for virkelighedsfjerne. De kom tilbage. I kom heldigvis tilbage.

Vi begyndte at forstå dybden af klimaforandringerne. Og insisterede på at tackle dem på en måde, der skulle vise sig at blive en helt særlig grøn vej.

På den ene side dristede vi os til at sætte meget ambitiøse mål for at nedbringe CO2-udledningerne.

På den anden side insisterede vi på at gøre det socialt balanceret.

Og resultatet? Alt tyder på, at vi når de mål, vi har sat. Jeg tror på den danske strategi. En ambitiøs grøn omstilling båret af en bred folkelig opbakning.

Man kan kalde det S-klassisk. Velfærd først. En stram udlændingepolitik. Progressiv på det grønne.

Udvikling i hele Danmark. Og en mere retfærdig pension for de mest nedslidte.

Sådan startede det. Og sådan fortsætter vi.

Men politik kan ikke stå alene. For det at afgive sin stemme på et parti er også en stor tillidserklæring. Og ligegyldigt hvordan man vender og drejer det, så skal I danskere – i hjertet – føle tillid til os socialdemokrater. Både jer, der stemmer på os – og jer, der ikke gør.

Når den tillid er sat på prøve. Så skal I vide, at jeg vil knokle dag og nat for at gøre mig og gøre os fortjent til den tillid igen.

Det vil vi knokle for.

Og det har ikke en dyt at gøre med, hvilken regering vi er med i.

Det er så ulideligt let at være i opposition. At stå uden for og undslå sig ansvaret for det, der er svært.

Men sådan er vi ikke. Vi vil hellere skabe resultater for rigtige mennesker.

Men selvom jeg vil se resultater, har jeg aldrig troet på revolutioner. Jeg tror på samarbejde og brede løsninger.

Og Socialdemokratiet. Ja, vi har ikke mandater nok til bare at danne en regering selv. Vi må samarbejde med andre. Men det gør os ikke mindre socialdemokratiske.

Lige som det desværre heller ikke gør de to andre partier mindre blå eller lilla.

Og derfor. Som statsminister. Og som socialdemokrat. De her fem ting vil jeg gerne tale om i dag;

Et: Vores velfærdssamfund er nogle steder for slidt og fortjener bedre rammer.

To: Den grønne trepart er vor tids vigtigste generationskontrakt.

Tre: Den kriminalitet, der er en konsekvens af indvandring, er et af de allerstørste problemer i vores samfund.

Fire: Rusland skal aldrig få lov til at diktere grænserne i Europa.

Og endelig: Alle dem, der stadig mener, at Arne-pensionen skal afskaffes, og at folk kan blive ved med at arbejde til solen brænder ud. I kommer til at få kamp til stregen.

* * *

Det har været nogle hårde år for vores velfærdssamfund. Først pandemien, så kom krigen og dens konsekvenser med stigende priser og inflation.

Skærmen har stjålet tid fra medarbejderne og trivslen fra mange børn og unge. Og lægger man alt det sammen. Ja, så er velfærden bare ikke god nok.

Selvfølge skal vi passe på med generaliseringer. For meget fungerer godt. De fleste børn har det godt i folkeskolen. Mange ældre er glade for hjemmeplejen. Mange flere overlever kræft. Ventelisterne falder.

Alt det glæder jeg mig over.

Men det kan ikke skygge for de modsatte historier. Besparelser på rengøringen hos de ældre. Aflyste timer i folkeskolen.

Vi er i gang med at vende udviklingen. Men det kommer til at tage tid. Det er afgørende. Særligt hvis vi i fremtiden ønsker os et stærkt velfærdssamfund. For os alle. Og ikke kun for de få.

Vi har gennemført et lønløft i den offentlige sektor. Især i de store kvindefag. En social- og sundhedsassistent der arbejder fuld tid og har gjort det i nogle år i en kommune. Med lønløftet og de nye overenskomster. Ja, hun kommer ifølge FOA til at stige 5600 kr. i løn. Om måneden!

Flere kan igen se sig selv anerkendt for deres arbejde.

Vi er i gang med at frisætte både i ældreplejen og i folkeskolen. Vi satser nu endelig på mere sund fornuft og skruer ned for tidligere tiders kontrol. Den rigtige styring for vores offentlige sektor er ikke længere New Public Management.

Og for et par uger siden fremlagde vi vores finanslovsforslag for næste år. Det indeholder det største løft for landets kommuner i 15 år.

Det er nødvendigt. Spørg bare vores borgmestre. Ingen er blevet socialdemokrater for at skære ned.

Faktisk det modsatte.

Et godt børneliv kræver nærværende voksne i vuggestuen.

Robuste børn skal møde en lærer, der er både fagligt dygtig, menneskekender, kærlig og samtidig en autoritet, der har lov til at bestemme i klasseværelset.

Og vores gamle. Ja, alle I vidunderlige mennesker, der har bygget vores elskede Danmark.

Vi vil have en ældrepleje med værdighed. Som igen har mere fokus på pleje og omsorg og mindre fokus på dokumentation.

Jeg er derfor glad for vores ældrereform. Og glæder mig til, at vi snart kan gå i luften med vores sundhedsreform. For vi har brug for at tænke nyt. Heldigvis lever vi længere og længere, men det betyder også, at flere får en kronisk sygdom, og at frygtelige sygdomme som demens vil ramme flere af os.

Jeg elsker at se DR-udsendelsen om Demenskoret. Og jeg er vildt imponeret over både dem, der synger, og de seje pårørende.

For mig er det velfærd. Når fællesskaber opstår, og der er tid til mennesket. Demenskoret lever, fordi der er mennesker, der vil hinanden. Det skal vi blive endnu bedre til at skabe mere af.

Og så vil jeg gerne have, at Danmark går foran i forskningen på det her område.

Der forskes i meget, når det gælder sundhed. Heldigvis. Men det er ikke mit indtryk, at det er forskning i de ældste patienter, der fylder mest.

Er det fordi, der ikke er prestige i det? Jeg ved det ikke. Men det er synd. For tænk, hvis der findes en måde at udskyde sygdommen på.

Jeg vil gerne stille jer et spørgsmål:

Hvor mange af jer her i salen kender en, der lider af demens? En i familien. En ven. En bekendt?

Der kan I se. Det er en folkesygdom. Lad os kaste os over den opgave.

En bedre indsats for mennesker med kroniske sygdomme.

Det er en af grundene til, at vi gerne vil skabe mere nærhed i sundhedsvæsenet.

I mange år har vi prioriteret sygehusene. Nyt udstyr. Der er indført patientrettigheder. Alt det har været godt. Og det betyder blandt andet, at flere overlever kræft.

Men der er stadig alt for stor ulighed i sundhed.

Der er forskel på, hvor lang tid vi lever. Hvor gode liv vi har.

Derfor handler regeringens sundhedsreform om at skabe større lighed og mere nærhed.

Lægerne skal derud, hvor patienterne er mest syge.

Der skal gøres en langt større indsats for jer, der har en kronisk sygdom.

Kort sagt: Lægerne og pengene skal fordeles på en mere retfærdig måde.

Sådan skal det være!

* * *

En anden opgave. Er at få livet tilbage i vores fjorde.

Jeg kan sige det helt kort: Den grønne trepart er genial. Og den kommer til at forandre Danmarkskortet.

At blæsten går frisk over Limfjordens vande, det ved vi alle herfra Aalborg og omegn.

Det er også indledningen til Erik Bertelsens sang med samme titel.

Den fortsætter: ”Jager dem mellem de favnende strande, fylder med toner hver en bugt.”

Det er en sang, der minder os om, at vi er et privilegeret lille land. Hvor der intet sted er længere end 50 kilometer til havet. Hvor adgangen til fjorde, den ene smukke å efter den anden, kyster og strand er lige for os alle.

Men de toner, der i overført betydning har fyldt hver en bugt de seneste mange år, har været i mol. Alt for meget kvælstof fra landbruget har ført til iltsvind. Og når ilten forsvinder – ja, så forsvinder selve livet.

Der er kun en ting, der ærgrer mig med den grønne trepart. Og det er, at vi ikke har gjort det her for mange, mange år siden.

Vi har manglet samtalen om, hvordan vi grundlæggende bruger de knap 43.000 km² som Danmark dækker. Hvor meget skal være opdyrket? Og til hvad? Hvor meget plads skal mennesker have? Hvor meget plads skal naturen have?

Men en dag i slutningen af juni, der ændrede det sig. På en smuk sommerdag skabte vi den stærkeste generationskontrakt, jeg har set i mit liv.

For det første – og vigtigst – fordi, at den tegner et helt nyt grønt Danmarkskort. Mere skov. Flere vådområder. Udtag af landbrugsjord. Mere beskyttet natur. Naturlige balancer genoprettes.

For det andet – fordi vi indfører verdens første CO₂-afgift i landbruget. Sikrer

en bæredygtig og konkurrencedygtig fødevareproduktion. Så vi bliver ved med at producere mad til os selv. Holder fast i arbejdspladser. Og giver mulighed for, at den moderne landmand både kan tjene penge og passe på naturen.

For det tredje – fordi, at vi ikke gjorde det ved at holde nogen udenfor. Tværtimod.

Det lykkedes at få fuldstændigt forskellige interesser til at sætte sig sammen.

Landbrug. Naturfredningsforening. Regering. Fagforeninger. Kommunerne. Erhvervsorganisationer.

Nogle vil måske sige, at også det er en mærkelig blanding af mennesker.

Organisationer og interesser der i årtier har stået på hver sin side i debatten. Blev forenet i ønsket om at skabe et historisk resultat for Danmark.

Der er næsten ingen grænser for, hvor meget hele den mission ellers var blevet latterliggjort. Det var udtryk for en regering, der var kørt fast. Det ville aldrig kunne lade sig gøre. Alt det blev sagt.

Men det blev modbevist.

Jeg har siddet i Folketinget i mere end tyve år. Været minister i ni. Statsminister i mere end fem. Og jeg kan uden nogen form for vaklen sige til jer: Vi havde aldrig fået så god en aftale, hvis ikke det var for en bred regering.

Vi har ikke det samme udgangspunkt. Slet ikke. Det ved alle. Men vi stoler på hinanden. Og når man gør det, har man modet til at vove lidt. Til at afsøge løsninger der ellers ville være umulige.

Det er sådan her, vi tager de næste skridt ind i fremtiden. Så de toner, der fylder hver en bugt i Danmark – at de ændres fra mol til dur.

Tak til alle jer, der fik det til at ske.

I særdeleshed tak til Venstres Stephanie Lose.

Og så må man i øvrigt aldrig undervurdere, hvad der sker, når en tidligere landpost fra Vorbasse sætter sig for enden af et mødebord.

Kære Henrik.

Du Dam'ede den!

* * *

Regeringen er også i gang med at forberede en strafreform.

Og det hænger desværre tæt sammen med udlændingepolitik.

Især den personfarlige kriminalitet. Volden.

Danmark skal være et trygt land at leve i. I lys og i mørke. Hvor vi alle sammen kan bevæge os frit. Hvor vi bor. Og lever.

Når vi er bange, så er vi mennesker ufrie.

Sammenlignet med mange andre lande er Danmark stadig et trygt land. Men det er mange steder ikke så trygt, som dengang jeg var barn.

Vi ser i de her år en forråelse af kriminaliteten. Hvor få tryk i en app kan bestille en alt for ung dreng i Sverige til at tage turen over Øresund med mord i øjnene. Organiseret kriminalitet med menneskefjendske bagmænd.

Kombinerer vi den brutalitet i bandemiljøet med nye stoffers fremmarch, står vi som samfund i almindelighed – og som forældre og venner i særdeleshed – overfor en alvorlig udfordring.

Hvor den 13-årige bliver tilbudt stoffer på vej hjem fra fodbold. Og da han afviser mødes af ordene: ”Jeg har også noget til nybegyndere.”

Hvor voldsparathed er til stede med det samme.

Og hvor familier undertrykker piger og kvinder i såkaldt æresrelateret kriminalitet.

Skulle vi i øvrigt ikke afskaffe det udtryk? For det har intet med ære at gøre.

Det handler først og sidst om små usikre mænd, der hænger fast i en fjern fortid.

Når mænd slår på kvinder er det så æres-løst som det kan være. Ingen familie skal bestemme over piger og kvinder i Danmark

Lad os kalde det, det der er: Vold mod kvinder er vold.

Vi ser mere asocial opførsel. Hverdagsterrøren i bussen, S-toget eller i indkøbscentret. Som ikke nødvendigvis fører til overfald. Men som fører til utryghed. Til en knude i maven.

Ja, når man lægger alt det sammen, så er en del af svaret en fortsat stram udlændingepolitik.

Og en hård retspolitik.

Regeringen har allerede taget en række nye greb i brug i den nuværende alvorlige situation.

Det bliver ikke os, der siger nej, hvis dansk politi har brug for flere redskaber.

Vi skal gøre alt, hvad vi kan herhjemme.

Men der er også en anden diskussion, der ligger udenfor vores grænser. Der handler om, hvem vi som land tvinges til at beholde indenfor vores grænser.

Lige nu er der eksempler på, at vi som samfund ikke kan udvise mennesker, der har begået endog meget farlig kriminalitet her i Danmark.

Den persons menneskerettigheder står i vejen. Men hvad med dem, der måtte være ofre for den persons handlinger? Hvad med deres rettigheder? Fællesskabets rettigheder?

Det her er ikke en diskussion om menneskerettigheder eller ej. Det er et spørgsmål om, hvis rettigheder har forrang.

Det er vel ikke urimeligt at mene. At retten til at være i nærheden af sin familie først og fremmest gælder alle jer, der spiller efter reglerne og opfører sig ordentligt.

Jeg ved godt, at det er et svært emne.

Ligesom det var tilfældet i udlændingepolitikken i mange år. Var der ting, man ikke måtte mene, ikke måtte sige.

Men stilhed fik ikke problemerne til at gå væk.

Derfor er det godt, at vi nu er et parti, hvor der tænkes tanker og skrives bøger.

For vi har brug for den diskussion.

Uden at det betyder, at det er noget, vi hverken kan, skal eller vil ændre i Danmark alene.

Som statsminister kommer jeg aldrig til at melde Danmark ud af internationale konventioner.

For deres udfordringer til trods, så har vi som et lille land kun en interesse; Og det er en regelbaseret, international verdensorden.

Men det betyder jo ikke, at konventionerne omvendt skal blive ved med at være støbt i beton.

Derfor er det også en diskussion, som jeg har med mine kolleger i Europa. Og det er en diskussion, vi kommer til at bruge mere tid på fremover.

I regeringen er vi enige om at udpege en ambassadør, der kun skal arbejde med de internationale konventioner. Det arbejde tager vi fat på nu. Men jeg forventer også, at flere lande vil følge. Vores opgave vil altid være at passe på vores egne befolkninger, når andre vil os ondt.

* * *

Og apropos en regelbaseret, international verdensorden.

Så skal Rusland aldrig få lov til at diktere grænserne i Europa.

I mere end to år har vi haft krig på vores kontinent. Rædslerne, der er krigens trofaste følgesvend, er tilbage. De menneskelige lidelser er ubærlige. Det samme er det ideologiske bagtæppe for Ruslands invasion af Ukraine.

For krigen handler om meget mere end Ukraine.

Den handler om Ruslands drømme om et nyt imperium. Om hvilken verdensorden, der skal være dominerende.

Om Europa igen vil acceptere, at det er den aggressive part i en konflikt, der bestemmer landegrænser.

Eller om vi i Europa siger: Nej, ikke denne gang. Nej til, at vi stiltiende ser på, mens et land terroriseres i håbet om, at modstandskraften til sidst vil være udtømt.

Kære venner, jeg er stolt af vores parti. Vores land.

Vi har fra starten stået lige der, hvor vi skal stå for Ukraine. Ikke fordi, at historisk nære relationer mellem vores lande byder os det. Men fordi, at vi i Danmark ved, hvad der er rigtigt. Og hvad der er forkert.

Alt for længe har det handlet om, at Ukraine ikke må tabe krigen.

Men kære venner: Ukraine skal vinde krigen.

Det betyder for mig tre ting:

For det første, at Danmark fortsætter vores massive støtte. At vi bliver ved med at være foran på kurven.

Bidrager med alt, hvad vi kan.

For det andet, at den fredsdividende vi trak fra i mange år, nu er afløst af et nyt

girokort.

Militær oprustning er dyr. Den er rigtig dyr.

Men hvis vi gerne vil være en fri og uafhængig nation. Så skal vi være i stand til at forsvare os selv.

Og for det tredje betyder det, at vi med Ukraine ikke skal spørge, hvad der er muligt. Vi skal spørge, hvad der er brug for. Og så er det vores pligt at sikre, at det der er brug for, bliver muligt.

Fra dansk side er vi klare i budskabet til vores venner i Ukraine. De eneste restriktioner, der er på de danske militære donationer er folkeretten, herunder den humanitære folkeret.

Og jeg opfordrer alle øvrige hovedstæder, der støtter Ukraine til at følge det eksempel. Ukraine kan ikke vinde krigen med den ene arm på ryggen.

* * *

Kære venner,

Det siges, at i dansk politik er det en god ide at have en kort hukommelse og en udpræget humoristisk sans.

Det tror jeg er rigtigt. I hvert fald når vi snakker om en retfærdig og værdig tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

Da jeg på vegne af Socialdemokratiet tog hul på pensionsdebatten, var kritikken næsten som et ekko af fortiden.

Der var ingen grænser for, hvor forfærdeligt det var at pege på, at den generelle pensionsalder ikke kan blive ved med at stige så hurtigt for evigt.

Økonomer, erhvervsorganisationer, de Radikale og flere andre slog syv kors for sig.

Det blev sagt – og jeg citerer: ”Mette Frederiksens fortælling er ikke sand. Hun

opfinder problemer ud af en blå luft for at gøre sig attraktiv for bestemte vælgergrupper”, citat slut.

I Socialdemokratiet opfinder vi ikke problemer ud af den blå luft. Der er så rigelige i forvejen.

Og varm luft er der også lidt rigeligt af.

Derfor en besked til Pia Olsen Dyhr og SF.

I har indgået et samarbejde med Liberal Alliance om pension. Da jeg så det, troede jeg, det var en joke.

I påstod i ramme alvor, at I begge vil sikre tryghed om danskernes pensionsalder.

Men Alex Vanopslagh vil afskaffe efterlønnen og Arne-pensionen. Hvad i alverden SF laver i det selskab, det ved jeg ikke.

Så kære Pia.

I har før lavet god politik med os.

Kom hjem.

Socialdemokratiet ønsker en mere retfærdig tilbagetrækning.

Jeg under den veluddannede gode senior-år.

Men alle danskere har ret til gode år efter, at de har gjort deres på arbejdsmarkedet. Til familien. Til hobbyen. Til alt det, som hvert enkelt menneske finder glæde i.

Og når vi mener det, så ved vi også, at vi ikke kan behandle alle ens.

Det giver god mening, at vi også arbejder mere, når vi lever længere. Men målet kan jo ikke være, at alle skal arbejde frem til, at de er fuldstændigt slidt ned.

Og derfor. Til dem, der ønsker at afskaffe Arne-pensionen, og som ikke mener,

at der er et problem:

I kommer til at få kamp til stregen.

* * *

Mange ideer er kommet frem de seneste uger. Venstre har foreslået en arbejdslivskommission. Vi er mest optaget af en anden mekanisme i indekseringen.

Vi var en række partier, der lavede en god aftale dengang for snart 20 år siden. Det tror jeg godt, vi kan igen.

Men det er trods alt danskernes pensionsalder, vi taler om.

Det er ikke noget, man bare lige ændrer over natten.

Og derfor kan det såmænd være meget klogt, at vi får nogle eksperter til at se nærmere på, hvordan det kan skrues sammen.

Indtil de er klar med deres overvejelser. Og det må gerne være inden et valg.

Så står Socialdemokratiet selvfølgelig vagt om de aftaler, vi har indgået. Det betyder også, at vi stemmer for, når vi til næste år skal hæve pensionsalderen.

Jeg håber, at de partier, der nu byder sig til, vil gøre det samme.

Så man ikke kun tager ansvar for en mere retfærdig pension. Men også tager ansvar for dansk økonomi.

De ting må følges ad.

Hvornår vi så kan forhandle en ny ordning. Det må vi se.

Men lad det være mit løfte i dag.

At vi rejser os ikke fra nogen forhandling, før vi er sikre på, at resultatet er til fordel for danske lønmodtagere.

* * *

Vi er nu halvvejs i denne valgperiode.

Der er lang tid til næste valg.

Det tror jeg på mange måder er godt.

Ikke kun for os, når vi ser på målingerne.

Men faktisk også for oppositionen.

For det giver dem tid til at finde ud af, om der blandt de 83 folketingsmedlemmer i partierne udenfor regeringen kan findes en – bare én – der vil stille sig frem foran jer danskere og bede om jeres tillid til at løfte det ultimative ansvar for vores land.

Kritikken af regeringen er de enige om. Her råbes der højt.

Men når det gælder ansvaret, så skal ingen rigtigt nyde noget. Så bliver der hvasket.

At finde en blå oppositionspolitiker der tager ordet statsministerkandidat i sin mund.

Det er sværere end at finde en person i Harry Potter, der tør sige ordet Voldemort.

Men at være statsminister for Danmark.

Det bør altså ikke være en opgave, man tiltusker sig i ly af mørket efter stemmerne er talt op. Det bør være noget, man rækker ud efter og står på mål for foran danskerne.

Så I kan træffe jeres valg om, hvem I mener, der er den bedste til at lede vores land.

* * *

Og mens vi venter på en blå statsministerkandidat – og her vil jeg ikke opfordre nogen til at holde vejret imens...

Ja, så bliver vi ved med at tage ansvaret på os.

Vi er stolte af vores historie og de mange resultater. Men vi ved også, at det ikke er nok for at vinde danskernes tillid.

Vi vil bruge de gode tider til at få flere med i vores fællesskab. Især I 43.000 unge, der lige nu hverken er i gang med skole eller arbejde.

Vi vil altid holde mere med offeret end gerningsmanden.

Vi vil sørge for, at Danmark er trygt i en uforudsigelig verden. Og en allieret de andre kan regne med.

Vi tager fremtiden seriøst. Uden at efterlade nogen i fortiden.

Vi vil fastholde, at økonomisk ansvarlighed er fundamental for social retfærdighed.

Vi tager hånd om de, for hvem det ikke er en trøst, at der er en ny dag i morgen.

Og vil gøre hverdagen lidt lettere for danskerne, som I er flest.

Det er sådan, at danskerne har kendt Socialdemokratiet. S-klassisk. Det er sådan, at danskerne skal kende Socialdemokratiet.

Det er grundlæggende derfor, at jeg er socialdemokrat.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Beretningstale, Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-tale-ved-socialdemokratiets-kongres>